

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **GTL, spol. s r. o.**, se sídlem Opletalova 1964/17, Praha 1, zastoupen JUDr. Mariánem Kováčikem, advokátem se sídlem Koněvova 1107/54, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 727/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. 11324/14/5000-14306-607102, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 10 Af 32/2014 - 95,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 10 Af 32/2014 - 95, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 5. 2014, č. j. 11324/14/5000-14306-607102, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám JUDr. Mariána Kováčka, advokáta, na náhradě nákladů řízení celkem 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- I. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Prahu I (správce daně) dodatečnými platebními výměry ze dne 13. 6. 2012, č. j. 339508/12/001514104172, č. j. 339529/12/001514104172, č. j. 339537/12/001514104172, č. j. 339543/12/001514104172, č. j. 339547/12/001514104172, č. j. 339557/12/001514104172, č. j. 339562/12/001514104172, č. j. 339573/12/001514104172, č. j. 339580/12/001514104172, č. j. 339589/12/001514104172, č. j. 339598/12/001514104172, žalobci doměřil daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období měsíců únor až prosinec 2010 a uložil mu povinnost uhradit penále z částky doměřené daně. K žalobcově odvolání žalovaný dodatečné platební výměry změnil v částech týkajících se bankovního spojení, ve zbytku zůstaly beze změny.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl. Konstatoval, že ve správním spisu je založeno rozhodnutí žalovaného, na jehož poslední straně je doložka s uvedením „platný podpis“, která obsahuje i datum podpisu (12. 5. 2014), a následuje jméno oprávněné úřední osoby. Rozhodnutí má tedy základní náležitosti. Nadto případná absence této náležitosti rozhodnutí by sama o sobě nemohla způsobit nicotnost napadeného rozhodnutí. Městský soud se neztotožnil s žalobcem, že rozhodnutí je neplatné, neboť v jeho výroku není uvedeno konkrétní ustanovení právního předpisu, podle kterého žalovaný rozhodoval. Zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) uvedení konkrétního ustanovení ve výroku nepožaduje, což byl výslovný záměr zákonodárce. Postačuje uvést pouze předpisy, podle kterých se rozhodovalo. Žalobci lze přisvědčit, že zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), pravidelně doznává změn, z odůvodnění rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný vycházel ze správného znění. Věc posuzoval podle zákona o DPH ve znění platném do 1. 4. 2011, tj. v období, do kterého spadá vznik daňové povinnosti. Dle soudu nevycházel z právní úpravy platné v době vydání napadeného rozhodnutí.

[3] Žalovaný, jakožto odvolací orgán, je v rámci daňového řízení nadán pravomocí provádět dokazování, a to v plné šíři, jak po stránce meritorní (doplňování podkladů rozhodnutí), tak po stránce procesní (odstraňování vad řízení). Odvolací orgán tedy musí mít v tomto ohledu i pravomoc napravovat pochybení a může ve značném rozsahu zapojovat v odvolacím řízení i prvostupňový orgán. Současně má před vydáním rozhodnutí povinnost seznámit odvolatele se všemi podklady rozhodnutí včetně uvedení důsledků, které z nich odvolací orgán vyvozuje. V souzené věci žalovaný vyhověl všem návrhům žalobce na doplnění dokazování svědeckými výpověďmi, žalobce měl možnost klást svědkům otázky, čehož využil. Městský soud nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nebyl seznámen s výsledky dožádání od místně příslušného správce daně a s odpovědí od společnosti Raiffeisenbank a. s.. Nebylo porušeno ani právo žalobce na dvojinstančnost řízení.

[4] Žalovaný se podrobně, i s odkazem na příslušnou judikaturu, vyjádřil k otázce důkazního břemene. Žalobce sice unesl prvotní důkazní břemeno, nicméně formální bezvadnost v tomto případě nepostačovala pro uznání nároku na odpočet daně s ohledem na zjištěné závažné a důvodné pochybnosti. Pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné jen formální náležitosti daňového dokladu, ale rovněž stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění. Žalovaný v rámci řízení zjistil celou řadu pochybností ohledně samotného uskutečnění plnění. Tyto pochybnosti dle městského soudu žalobci jasně předestřel a soud je shodně s žalovaným považoval za dostatečné. Z tohoto důvodu bylo

možné na jejich základě důvodně pochybovat ohledně faktického uskutečnění plnění, a to i přes formálně bezvadné doklady. Důvodem neuznání nároku bylo neprokázání poskytnutí plnění deklarovanou osobou, skutečnosti týkající se použití plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti (navýšení tržeb), proto neměly posouzení věci význam. Žalovaný a správce daně našli celkem 14 skutečností, které podrobně popsali a ze kterých v jejich souhrnu vyplynulo, že žalobce o svém zapojení do podvodu minimálně vědět mohl a měl.

[5] Dle městského soudu se žalovaný se žalobcem zmiňovanými odvolacími námitkami řádně vypořádal. Z napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, jak a proč o jednotlivých námitkách rozhodl. Závěrem soud uvedl, že pouze některé ze 14 skutečností označených žalovaným, měly dokládat, že žalobce o podvodném jednání vědět mohl a měl, což žalovaný výslovně uvedl. Žalobce nesprávně směšuje skutečnosti týkající se existence samotného podvodu se skutečnostmi prokazujícími jeho vědomost o podvodu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Podle stěžovatele soud nesprávně posoudil otázku týkající se dodržení náležitostí daňového rozhodnutí. V rozhodnutí o odvolání není uvedeno žádné datum, kdy bylo podepsáno, ani kdy bylo vydáno. Datum elektronického podpisu je uvedeno pouze v ověřovací doložce, která ovšem není součástí rozhodnutí a nemůže nahrazovat jeho podstatnou část ve smyslu § 102 daňového řádu. Grafická značka elektronického podpisu obsahovala text „signature not verified“. Elektronický podpis byl tedy pro stěžovatele na první pohled neplatný. Obsah listiny převedené z listinné do elektronické podoby musí být shodný. Proto je dle stěžovatele rozhodnutí neplatné.

[7] Stěžovatel dále namítá rozpor mezi tvrzeními soudu. Soud nejprve přejímá argumentaci žalovaného, podle níž vůbec nedošlo ke zdanitelnému plnění, a proto nebyl uznán odpočet DPH. Současně přejímá argumentaci, že předmětné jednání bylo zasaženo podvodem. Rozhodnutí žalovaného je tedy nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Tato vada se pak přenesla i do rozsudku městského soudu.

[8] Stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[9] Žalovaný uvádí, že povinné náležitosti rozhodnutí se mohou nacházet v jakékoli jeho části. Zákon nezapovídá umístění data podpisu u uznávaného elektronického podpisu, pokud je přípustně daným typem podpisu tato náležitost rozhodnutí nahrazována. Datum vydání rozhodnutí pak není obligatorní zákonnou náležitostí. Žalovaný upozorňuje, že platnost a ověření podpisu není totéž. Platnost je stav elektronického podpisu, ověření je důležitá informace, která ovšem nic nevypovídá o platnosti podpisu. Doložka konverze do dokumentu v listinné podobě se podle § 25 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), považuje za součást výstupu.

[10] Pro věc je stěžejní závěr, že reklamní práce fakticky neprovedla deklarovaná osoba, o čemž stěžovatel mohl a měl vědět. Na objektivní skutečnosti stran podvodného jednání žalovaný poukazoval jako na skutečnosti prokazující pochybnosti ohledně toho, zda zdanitelné plnění poskytl na dokladech deklarovaný dodavatel. „Podvod“ byl tudíž v dané

věci pojmán ve smyslu „fingovaného dodavatele“, nikoli ve smyslu podvodu, jak jej chápe judikatura SDEU a NSS. O tom svědčí absence právního základu vztahujícího se k daňovému podvodu, skutečnost, že se veškeré objektivní skutečnosti vztahují k prokázání uskutečnění plnění deklarovaným dodavatelem, a zejména způsob přenosu důkazního břemene. Na stěžovatelův případ tak nejsou aplikovatelné závěry rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 – 35.

[11] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci

[12] Soud se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je přípustná. Po věcném posouzení kasační stížnosti dospěl soud k závěru, že je důvodná.

[13] Je třeba přisvědčit kasační námitce, dle které se žalovaný ve svých úvahách dopustil pochybení, v jehož důsledku je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, přičemž tato vada se přenesla i do rozsudku krajského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. června 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Na stěžovatelovu věc lze plně aplikovat závěry obsažené v účastníky zmiňovaném rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 - 35, neboť i v nyní posuzovaném případě je odůvodnění rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné. Žalovaný na jednu stranu tvrdí, že stěžovatel neprokázal, že zdanitelná plnění uvedená na předložených daňových dokladech uskutečnil deklarovaný dodavatel (tedy nebyla splněna hmotněprávní podmínka přiznání nároku na odpočet DPH; srov. např. s. 18 odst. 2 a odst. 4, s. 28, s. 36 rozhodnutí žalovaného) a zároveň vzápětí uvádí, že stěžovatel byl účasten transakce, která byla zasažena daňovým podvodem, jehož cílem bylo uplatnit nárok na odpočet daně. Dle žalovaného stěžovatel vědět mohl a měl, že je součástí podvodu (srov. s. 18 odst. 3, s. 20 a násl., s. 31 rozhodnutí žalovaného). Dle názoru Nejvyššího správního soudu se však tyto dva závěry vzájemně vylučují.

[14] Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije ke své ekonomické činnosti. Splnění této podmínky prokazuje plátce primárně svým účetnictvím, popřípadě dalšími doklady. Daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen to, že fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, kdo jí ono plnění poskytl. Tento „poskytovatel“ totiž musí být plátcem DPH, aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně a mohlo být požádáno o jeho vydání (srov. rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 – 63; ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 - 71; ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 57/2012 - 26; ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49; ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014 - 26; ze dne 8. 10. 2015, č. j. 4 Afs 186/2015 - 34; ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 Afs 180/2015 - 17; ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 Afs 160/2015 - 32; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 - 35; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016 - 28; ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45; ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 109/2015 - 35; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 - 33; ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Afs 35/2017 – 34, či ze dne 20. 7. 2017 č. j. 1 Afs 10/2017 - 39). Pokud není zřejmé, kdo plnění poskytl, nejsou splněny podmínky pro vydání nadměrného odpočtu. Stejný přístup k naplnění této podmínky zastává též Soudní dvůr EU. Ten v řadě svých rozhodnutí vymezuje podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, které dělí na

podmínky formální a podmínky (věcné) hmotněprávní. Princip, na kterém je daň z přidané hodnoty vystavěna, v podobě zásady daňové neutrality pak vyžaduje, aby byl odpočet daně z přidané hodnoty přiznán, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky, i když nejsou splněny určité podmínky formální (blíže rozsudky Soudního dvora ve věci *Ecotrade*, C-95/07 a C-96/07 bod 63; *Uszodaépítő*, C-392/09, bod 39; *Nidera Handelscompagnie*, C-385/09, body 42 a 43, jakož i *Idexx Laboratories Italia*, C-590/13, bod 38; *EMS-Bulgaria Transport*, bod 62; či *Salomie a Oltean*, C-183/14, body 58 a 59).

[15] Od popsané situace je třeba odlišovat případy, kdy daňový subjekt sice prokáže, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je uvedeno na předložených účetních dokladech, přistoupí však další okolnosti, které přiznání nároku na odpočet daně v konkrétním případě vylučují. Jak uvedl Soudní dvůr EU v rozsudku velkého senátu ze dne 21. února 2006 ve věci C-255/02, *Halifax plc, Leeds Permanent Development Services Ltd, County Wide Property Investments Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, „jednou vzniklý nárok na odpočet zůstane zachován pouze v případě neexistence podvodu či zneužití [...] šestá směrnice (pozn. soudu – šestá směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně) musí být vykládána v tom smyslu, že brání nároku osoby povinné k dani na odpočet DPH odvedené na vstupu, pokud plnění zakládající tento nárok představují zneužití.“ Z toho vyplývá, že aby bylo možno uvažovat o odepření nároku na odpočet DPH, musí tento nárok nejprve vzniknout, musí se tedy uskutečnit zdanitelné plnění, které si může plátce od jím odváděné DPH odečíst. Otázkou zneužívajícího či podvodného jednání (v terminologii žalovaného „daňovými podvody“) je pak na místě zabývat se až tehdy, pokud je spolehlivě prokázáno, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého si plátce nárokuje odpočet DPH, skutečně došlo, a to způsobem deklarovaným daňovým subjektem. Pokud daňový subjekt neprokázal nárok na odpočet jako takový, nelze posuzovat, zda toto plnění představuje zneužití práva či podvod. Případná neúčast na daňovém podvodu je sekundární podmínkou nároku na odpočet daně. Pokud je plnění zasaženo daňovým podvodem a osoba povinná k dani je účastníkem tohoto podvodu (věděla či vědět mohla, že plnění je zasaženo daňovým podvodem), nenáleží ji nárok na odpočet daně (srov. rozsudky SDEU ze dne 6. 7. 2006, ve věci *Axel Kittel*, C-439/04, či ze dne 12. 1. 2006, ve spojených věcech *Optigen a ostatní*, C-354/03). K posouzení existence daňového podvodu dochází až tehdy, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet daně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013 - 37, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 181/2014 - 34, ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 Afs 180/2015 - 17, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 5 Afs 144/2016 - 32, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 - 35, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 328/2017 - 66).

[16] Nejde přitom o formalitu, neboť uvedené rozlišování se promítá i do rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Zatímco uskutečnění zdanitelného plnění je povinen prokázat plátce DPH nárokující si odpočet, případnou účast plátce na daňovém podvodu prokazuje správce daně. Daňový subjekt totiž tíží daňové břemeno pouze ve vztahu k těm skutečnostem, které je povinen uvést v daňovém přiznání, popřípadě v dalších podáních (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Tvzení svědčící o své účasti na daňovém podvodu však daňový subjekt v daňových přiznáních s největší pravděpodobností uvádět nebude. Naopak správce daně je povinen prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání

nebo jiné skutečnosti [§ 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu], což bezesporu zahrnuje i skutečnosti svědčící o uplatnění nároku na odpočet DPH zneužívajícím způsobem, jak jej chápe judikatura Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 – 64, a tam citovaná judikatura). V té fázi daňového řízení, v níž je dokazováno zneužívající uplatnění nároku na odpočet DPH, může daňový subjekt zůstat zcela pasivní, neboť důkazní povinnost vyplývající mu z § 92 odst. 3 daňového řádu již splnil (prokázal přijetí zdanitelného plnění).

[17] V kontextu projednávané věci z nastíněných úvah vyplývá, že žalovaný nemůže tvrdit, že stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění od deklarovaných plátců a odpočet tak nebyl uplatněn v souladu se zákonem, a hned v následující větě dovozovat odepření nároku na odpočet z důvodu podvodného jednání stěžovatele. Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že v prvním případě by nárok na odpočet DPH vůbec nevznikl, proč by stěžovateli nebylo co odpírat. Žalovaný tedy v odůvodnění svých rozhodnutí prezentuje dva vzájemně neslučitelné závěry, což zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[18] Popsané pochybení se pak nutně muselo promítnout i do rozsudku městského soudu, který na jednu stranu konstatoval, že na základě provedeného dokazování zde byly důvodné pochybnosti ohledně faktického uskutečnění plnění, a to i přes formálně bezvadné doklady. Vzápětí však uvedl, že povinností žalovaného bylo prokázat existenci daňového podvodu a dále nalezení a prokázání skutečností, ze kterých by vyplynulo, že stěžovatel o svém zapojení do podvodu minimálně mohl a měl vědět (srov. s. 10 rozsudku). Zejména však městský soud věcně přezkoumal správní rozhodnutí trpící nepřezkoumatelností, což samo o sobě zakládá nepřezkoumatelnost jeho vlastního rozsudku (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Tvrdí-li žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, že pojem „podvod“ obsažený v jeho rozhodnutí neodpovídá pojmu daňového podvodu, jak jej chápe judikatura SDEU, je toto tvrzení zcela v rozporu s odůvodněním rozhodnutí. V něm žalovaný argumentuje právě judikaturou týkající se daňových podvodů (srov. s. 20) a následně se obsáhle věnuje objektivním okolnostem, na jejichž základě stěžovatel měl a mohl vědět, že je součástí podvodu.

[19] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnými, nemůže je z logiky věci podrobit přezkumu z hlediska dalších námitek uplatněných stěžovatelem. Úkolem žalovaného v dalším řízení bude v první řadě přezkoumatelným způsobem posoudit, zda stěžovatel prokázal, že mu zdanitelná plnění, od nichž odvozuje nárok na odpočet DPH, poskytl deklarovaný dodavatel. Poté, dospěje-li žalovaný k závěru, že stěžovatel své důkazní břemeno unesl, bude teprve na místě zabývat se otázkou, zda k uplatnění nároku na odpočet DPH došlo podvodným či zneužívajícím způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek městského soudu zrušil. Vzhledem k tomu že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před městským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil

Nejvyšší správní soud současně i rozhodnutí žalovaného, který je vázán v dalším řízení právním názorem vysloveným výše.

[21] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[22] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8.000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč) a dále náklady na právní zastoupení.

[23] Stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem, JUDr. Mariánem Kováčíkem. Za řízení o žalobě soud tomuto zástupci přiznal odměnu za tři úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a repliku k vyjádření žalovaného, v řízení o kasační stížnosti pak za jeden úkon, a to za podání kasační stížnosti (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)). Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud tedy přiznal zástupci stěžovatele odměnu za čtyři úkony právní služby ve výši 4 x 3.100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 13.600 Kč. Jelikož je stěžovatelův zástupce plátcem DPH, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 2.856 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Mimosmluvní odměna a paušální náhrada hotových výdajů tudíž činí celkem 16.456 Kč.

[24] Celkem tak náklady řízení činí 24.456 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Mariána Kováčka, advokáta ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu